

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/38/2012
Identifikačné číslo spisu:	1009200417
Dátum vydania rozhodnutia:	31.07.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1009200417.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Ivana Rumanu, v právnej veci žalobcu: G. Y., bytom S. X, U., zastúpeného JUDr. Miroslavom Bogdalikom, advokátom, Advokátska kancelária Bajzova 8, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. p. SLV-897/PK-2008 z 28. januára 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. apríla 2012, č. k. 4S 45/2009-71, jednomyseľne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20. apríla 2012, č. k. 4S 45/2009-71, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 20. apríla 2012, č. k. 4S 45/2009-71 podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. p. SLV-897/PK-2008 zo dňa 28. januára 2009, ktorým žalovaný rozhodol o rozklade žalobcu proti personálnemu rozkazu ministra vnútra SR č. 516 zo dňa 27. októbra 2008, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej aj len „zákon o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru“ alebo „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ, pričom rozklad podľa § 243 ods. 4 citovaného zákona zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Žalobca bol napadnutým rozhodnutím prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona, pretože zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť s tým, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti spočívalo v tom, že v rozpore s čl. 2 ods. 1 písm. d/ rozkazu riaditeľa Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave č. 15 zo dňa 31.

júla 2003 podal o osobe umiestnenej v cele policajného zaistenia, ktorá je svedkom v iných závažných trestných veciach a jej svedecká výpoveď má dôležitý význam pre ich objasnenie, informácie nepovolanej osobe. Uvedeným konaním zároveň porušil ust. § 48 ods. 3 písm. a/, b/, f/, g/ a h/ zákona o štátnej službe príslušníkov policajného zboru. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovaný nemá na náhradu trov konania zákonný nárok.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom, žalovaný sa dôsledne vysporiadal s námietkami žalobcu a nezistil dôvod pre zrušenie žalobou napadnutých rozhodnutí. Zistenie skutočného stavu na základe vykonaných dôkazov považoval za dostačujúce, pričom mal za preukázané, že žalobca dňa 21. augusta 2008 vykonával dozor nad osobami umiestnenými v cele policajného zaistenia, kde bol v uvedený deň do celej policajného zaistenia umiestnený odsúdený H. N., ktorý je svedkom v iných závažných trestných veciach a následne v čase o 21:10 hod. oznámil umiestnenie odsúdeného N. nepovolanej osobe, čím sa podľa názoru súdu, dopustil porušenia služobnej disciplíny, tak ako to konštatoval žalovaný v zmysle v rozhodnutí uvedených ustanovení zákona. Krajský súd poukázal na to, že nevyhnutnou podmienkou vzniku služobného pomeru občana k Policajnému zboru, je zloženie služobnej prísahy v znení uvedenom v ust. § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.. Porušenie služobnej prísahy je tiež pojmovým znakom právneho dôvodu prepustenia policajta zo služobného pomeru podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e/ citovaného zákona. Uviedol, že žalobca sa v riešenom prípade čestne a zodpovedne nezachoval, konal v hrubom rozpore so služobnou prísahou, žalovaný preto podľa jeho názoru, opodstatnene posúdil konanie žalobcu ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy bez možnosti ponechania v služobnom pomere, nakoľko dňa 21. augusta 2008 žalobca porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť tým, že podal o osobe, ktorá bola umiestnená v cele policajného zaistenia, ktorá bola svedkom v iných závažných trestných veciach a jej svedecká výpoveď má dôležitý význam pre ich objasnenie, informácie nepovolanej osobe.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, v ktorom namietal nesprávne vyhodnotenie preukázaných skutočností a právne posúdenie a hodnotenie skutku, ktorý je predmetom konania. Žalobca nesúhlasil s názorom vysloveným v rozsudku krajského súdu, že v danej veci boli dané dôvody k jeho prepusteniu zo služobného pomeru a jeho konanie kvalifikovať ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy ako aj služobnej disciplíny. Žalobca poukazovaním na výkon jeho dlhoročnej práce, čestným, statočným a disciplinovaným výkonom štátnej služby, považoval jeho prepustenie za neprimerané a neúmerne tvrdé, nezákonné a nespravodlivé. Zastal názor, že konanie za ktoré bol prepustený, nenapĺňa ani formálne, ani zákonné a ani materiálne znaky skutkovej podstaty prepustenia podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z. z. a taktiež vzhľadom na riadny, čestný, statočný a disciplinovaný 19 ročný výkon štátnej služby v Policajnom zbore, nie je splnená ani podmienka skutkovej podstaty prepustenia spočívajúca v tom, že jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Zastal názor, že vec je potrebné zhodnotiť komplexne, v nadväznosti na všetky skutočnosti zdokumentované a preukázané vykonaným šetrením v správnom konaní, pričom poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1SŽ-o-NS 100/2004 z 24. mája 2005, z ktorého je zrejmé, že ust. § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. v sebe obsahuje viacero pojmov, ktoré musia byť v súhrne splnené, aby oprávnený mohol pristúpiť k uvedenému kroku t.j. k prepusteniu policajta zo služobného pomeru. Pritom naplnenie znakov týchto pojmov musí byť dostatočné preukázané a musí sa prihliadnuť k tomu, že ide o krajné riešenie vo vzťahu k policajtovi. Taktiež uviedol, že stojí za citlivé zváženie súdu, či ponechanie žalobcu v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Konštatoval, že aj podľa judikatúry NS SR, nie každé porušenie služobnej prísahy alebo povinností naplňuje materiálne znaky skutkovej podstaty prepustenia podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z. z., ale len také porušenie, ktoré je nad rámec a vymyká sa z bežného, alebo hrubého porušenia, teda také, ktoré sa ako to vyžaduje zákon, vymyká z uvedeného a je skutočne zvlášť hrubým porušením služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti, pri súčasnom plnení podmienky, že ponechanie takéhoto policajta by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Žalobca mal ďalej za to, že aj v personálnom konaní je dôležité pri posudzovaní, či porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom skúmať motív a pohnútky jeho konania a podľa toho vyhodnotiť toto konanie. Bol presvedčený a vykonaným dokazovaním v trestnom ako aj v správnom konaní bolo jednoznačne dokázané, že sa jedná o previnenie menšieho rozsahu na úrovni

disciplinárneho previnenia, a záver o jeho úmyselnom konaní nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Záverom žalobca poukázal na to, že uvedeným postupom bola porušená aj Ústavou garantovaná rovnosť občanov pred zákonom, keď v obdobných, ale aj iných pracovnoprávných vzťahoch občanov voči štátu, v štátnej službe, kde sa vyžadujú identické resp. veľmi podobné podmienky ako u príslušníkov PZ, neboli vyhovené také extrémne prísne dôsledky. Poukázaním na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20. apríla 2012, č. k. 4S 45/2009-71, ako aj rozhodnutie žalovaného č. p. SLV-897/PK-2008 z 28. januára 2009, vrátane prvostupňového rozhodnutia - personálnemu rozkazu ministra vnútra SR č. 516 z 27. októbra 2008 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný, ktorý vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správne potvrdiť, sa v plnom rozsahu pridŕžoval svojho vyjadrenia k samotnej žalobe. Pri poukazovaní na ust. § 245 ods. 2 O.s.p. zdôraznil, že v zmysle ustáleného názoru Najvyššieho súdu SR je posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti predmetom správneho uváženia žalovaného a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, pretože tak by vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží. Žalovaný sa nestotožnil s názorom žalobcu o potrebe zohľadniť jeho aktívny výkon štátnej služby, pretože aktívne plnenie uložených úloh policajtom je základnou služobnou povinnosťou každého policajta, a to počas celej doby príslušnosti k PZ, čo vyplýva priamo z ustanovenia § 48 ods. 3 zákona. Okrem iného aktívne a svedomitě plnenie uložených úloh nie je a nemôže byť ospravedlnením pre protiprávne konanie, ktorého sa žalobca dopustil. Zákon v ust. § 192 ods. 1 písm. e/ neobsahuje pohľadujúce hľadiská pre miernejšie posúdenie porušenia služobnej prísahy, nepochybil preto služobný orgán, ak za danej situácie nepovažoval za rozhodujúcu skutočnosť, že žalobca si doposiaľ riadne plnil svoje povinnosti a nebol disciplinárne stíhaný (NS SR sp. zn. 7SŽ 124/03, 2SŽo 73/2008, 8SŽo 373/2009). Žalobca bol oboznámený so sprísnenými opatreniami na zvýšenie disciplíny príslušníkov PZ, teda vedel aké následky môže očakávať, najmä keď zneužije informácie získané pri výkone štátnej služby. Žalovaný videl zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti práve v tom, že žalobca v rozpore s čl. 2 ods. 1 písm. d/ rozkazu riaditeľa KR PZ v BA č. 15 zo dňa 31. júla 2003, podľa ktorého sú službukonajúci policajti povinní nepodávať o osobách umiestnených v cele informácie, podal o osobe umiestnenej v cele policajného zaistenia, ktorá je svedkom v iných závažných trestných veciach a jej svedecká výpoveď má dôležitý význam pre ich objasnenie, informácie nepovolanej osobe. Týmto konaním žalobca zároveň porušil aj ust. § 48 ods. 3 písm. a, b/, f/, g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z..

Taktiež poukazovanie žalobcu na samostatné trestné konanie považoval žalovaný za nedôvodné. V tejto súvislosti poukázal na ustálenú judikatúru, či už NS SR alebo Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej samostatné trestné konanie vedené v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a Trestného zákona a samostatné personálne konanie vedené v súlade s ustanoveniami zákona č. 73/1998 Z. z. sú na sebe nezávislé a navzájom sa nevylučujú. V tejto súvislosti upriamil žalovaný pozornosť na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS SR 263/06-14, podľa ktorého v právomoci príslušných služobných orgánov je samostatne prešetriť a právne posúdiť skutočnosti významné z hľadiska naplnenia dôvodu skončenia služobného pomeru podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e/ zákona, ako aj na to, že predmetom konania, v ktorom sú rozhodnutia zo strany žalovaného v danej veci vydané, nebolo rozhodovanie o otázke viny za trestný čin. Taktiež podľa právneho názoru prezentovaného v rozhodnutiach NS SR sp. zn. 6SŽo/92/2008, 2SŽo 253/2010, príslušný nadriadený policajta nerieši otázku, či tento spáchal alebo nespáchal priestupok alebo trestný čin. Záonné predpoklady prepustenia musia byť dané v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania alebo konania o priestupku, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu alebo priestupku. Výslovil presvedčenie, že je nepochybné, že žalovanému v zmysle ust. § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. prislúcha právo hodnotenia dôkazov podľa svojej vlastnej úvahy a súd sa v rozsahu dôvodov žaloby zaoberá len tým, či takéto hodnotenie vychádza zo zistených skutočností a predstavuje tak logické vyústenie pre jeho záver (NS SR č. k. 1SŽo 33/2008). Vykonaným šetrením žalovaného a dôsledným vyhodnotením všetkých dôkazov bol spoľahlivo zistený a ustálený skutočný stav veci a žalobcovi bolo protiprávne konanie dostatočne preukázané. Tým bola

vytvorená prekážka pre jeho ďalšie zotrvanie v služobnom pomere z hľadiska konania nezlučiteľného s postavením a úlohami príslušníka PZ. Podľa právneho názoru prezentovaného v rozhodnutiach ÚS SR III. ÚS 366/06, 263/06, 345/04, nie sú účelom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministerstva o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru otázky jeho viny alebo neviny, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru. Preto nemožno vo veci sťažovateľa skúmať otázku prezumpcie neviny, trestnosť činu v rozsahu, ktorý je v konaní pred slovenským trestným súdom ústavne zaručený obvinenej osobe.

Žalovaný sa taktiež nestotožnil s názorom žalobcu, že jeho konanie možno považovať za previnenie menšieho rozsahu na úrovni disciplinárneho previnenia a že úmyselné konanie mu nebolo preukázané. Žalovaný poukázal na judikát NS SR č. 60/2002, podľa ktorého za porušenie služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom sa nemôže vyžadovať porušenie takej intenzity, ktorá by bola charakterizovaná ako úmyselné konanie. Protiprávne konanie, ktorého sa žalobca dopustil je potrebné podľa názoru žalovaného považovať za konanie, ktoré je nezlučiteľné s postavením príslušníka PZ ohrozujúce vážnosť PZ a dôveru v tento zbor, pričom jeho konanie po vyhodnotení zadovážených dôkazov v súlade s ust. § 238 ods. 4 zákona, naplnilo stupeň intenzity zvlášť hrubého porušenia služobnej prisahy a služobnej povinnosti. K otázke zavinenia žalovaný uviedol, že ust. § 192 ods. 1 písm. e/ zákona nevyžaduje, aby k porušeniu služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom došlo úmyselným konaním. Taktiež prepustenie zo služobného pomeru, podľa vyššie citovaného ustanovenia zákona, nemožno považovať za disciplinárne opatrenie, ale za personálne opatrenie. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na právny názor NS SR, v ktorom konštatuje, že aj keby bol žalovaný za predmetný skutok riešený súčasne aj disciplinárne (disciplinárne konanie je upravené v ust. § 52 a nasl. zákona, ide o samostatné konanie), prijatie disciplinárneho opatrenia samo o sebe nevylučuje, aby nadriadený voči policajtovi prijal aj personálne opatrenie podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e/ zákona (pozri právny názor NS SR sp. zn. 4Sž 29/04, 5 Sž 110/02, 7 Sž 132/03 a sp. zn. 1 Sž-oNS 99/2004, uznesenie ÚS SR III. ÚS 42/2012-12).

Záverom žalovaný uviedol, že rozsudok krajského súdu považuje za vydaný v súlade s ustanoveniami O.s.p., ktorý je dostatočne odôvodnený, pričom súd sa vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobca bol listom zo dňa 24. septembra 2008 upovedomený o začatí konania vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru a zároveň bol požiadaný o predloženie vyjadrenia k veci toho istého dňa do 15:00 hod. Zo zápisnice o výsluchu účastníka konania vypracovanej dňa 24. septembra 2008 je zrejmé, že žalobca sa k veci nebude vyjadrovať. Následne bol vypracovaný návrh na prepustenie zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka PZ podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z.z. žalobcu, ktorý bol prerokovaný v súlade s ust. § 225 ods. 2 písm. b/ citovaného zákona so základnou organizáciou OZP č. 8/8 v Bratislave, ktorá s návrhom na jeho prepustenie súhlasila. Žalobca bol opätovne dňa 3. októbra 2008 a 6. októbra 2008 oboznámený s návrhom na prepustenie zo služobného pomeru a zároveň bol poučený o možnosti predložiť svoje písomné pripomienky, námietky, návrhy a dôkazy dňa 3. októbra 2008 v lehote do 15:00 hod. a dňa 6. októbra 2008 v lehote do 15:00 hod. Personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 516 zo dňa 27. októbra 2008 bol žalobca prepustený podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z.z. zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Proti uvedenému personálnemu rozkazu podal žalobca rozklad, ktorý bol rozhodnutím ministra vnútra SR č. SLV-897/PK-2008 zo dňa 28. januára 2009 zamietnutý a prvostupňové rozhodnutie bolo potvrdené. Preskúmanie zákonnosti vyššie uvedených rozhodnutí a postupov bolo predmetom konania podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho

poriadku.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ust. § 244 ods.1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ust. § 246c ods. 1 O. s. p., veta prvá, pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.

Podľa ust. § 16 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z. z. v znení platnom a účinnom v rozhodnom čase, služobný pomer vzniká dňom určeným v rozhodnutí nadriadeného o prijatí občana do služobného pomeru, ak nastúpi štátnu službu v tento deň a zloží služobnú prisahu.

Podľa ust. § 17 ods. 1 citovaného zákona, občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prisahu, ktorá znie:

"Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!".

Podľa ust. § 47 citovaného zákona, služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prisahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených.

Podľa ust. § 48 ods. 3 písm. a/, b/, f/, g/ a h/ citovaného zákona, policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas, zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného, v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, dodržiavať služobnú disciplínu.

Podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e/ citovaného zákona, policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa ust. § 192 ods. 5 citovaného zákona, o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d/ až g/ možno rozhodnúť len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť.

Podľa ust. § 193 ods. 2 citovaného zákona, policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e/, navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

Podľa ust. § 194 ods. 1 veta pred bodkočiarkou, rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné.

Podľa ust. § 233 ods. 1, 2 citovaného zákona, oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia

tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady. Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa ust. § 238 ods. 1, 2, 3, 4 citovaného zákona, za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa ust. § 241 ods. 1 citovaného zákona rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

Podľa ust. § 247a citovaného zákona, na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, okrem výkonu rozhodnutia.

Podľa čl. 2 ods. 1 písm. d/ rozkazu riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave č. 15 zo dňa 31. júla 2003, dozor nad osobami umiestnenými v celách vykonávajú policajti OPZaE určení v knihe služieb. Službukonajúci policajti sú povinní nepodávať o osobách umiestnených v cele informácie. Informácie poskytnúť len v zmysle zákona o slobodnom prístupe k informáciám a na písomný súhlas pracovníkov súdu, prokuratúry, útvarov PZ, ktorí osobu v cele umiestnili. Pri telefonicknej žiadosti oprávnenej osoby až po spätnom preverení tel. čísla. Každé poskytnutie telefonicknej informácie uviesť v knihe fonogramov a hlásení, kde uviesť konkrétne meno pracovníka OPZaE, ktorý vec vybavil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku, v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní, ako i po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu, dospel k záveru o vecnej správnomosti odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu. Obdobne ako krajský súd, tak i odvolací súd, dospel k totožnému právnomu záveru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaný nevybočil z medzí zákona a postupom správneho orgánu teda nedošlo k porušeniu zákona a zákonom chránených záujmov žalobcu. Pokiaľ sa žalobca nestotožnil s tým, že boli dané dôvody k jeho prepusteniu a že jeho konanie možno kvalifikovať ako hrubé porušenie služobnej prisahy ako aj disciplíny, odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na závery krajského súdu ako i žalovaného, prezentované v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia, že žalovaný na základe objektívne zisteného a preukázaného skutkového stavu veci, vyvodil správny právny záver, že žalobca sa dopustil porušenia služobnej prisahy a služobných povinností tak, ako to vyplýva z predloženého administratívneho spisu.

Podľa ustáleného právneho názoru najvyššieho súdu, posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti je predmetom správneho uváženia žalovaného a súd nemôže do takto prijatej úvahy správneho orgánu zasahovať a túto môže preskúmať len do tej miery, či nevybočuje z medzí a hľadísk zákona. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Žalovaný správny orgán vyhodnotil, že zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy a služobnej povinnosti spočívalo v konaní žalobcu v rozpore s čl. 2 ods. 1 písm. d/ rozkazu riaditeľa KR PZ v Bratislave č. 15 zo dňa 31. júla 2003, keď podal informácie nepovolanej osobe, o osobe umiestnenej v cele policajného zaistenia, ktorá bola svedkom v iných závažných trestných veciach a jej výpoveď mala dôležitý význam pre ich objasnenie. Týmto konaním sa zároveň žalobca dopustil porušenia ust. § 48 ods. 3 písm. a/, b/, f/, g/ a h/ zák. č. 73/1998 Z. z. S uvedeným sa stotožnil aj krajský súd. Žalobca svojou argumentáciou obsiahnutou v žalobe ako i odvolaní nevyvrátil právne východiská žalovaného správneho orgánu ku ktorým dospel na základe správnej úvahy vychádzajúc pri tom z riadne zisteného skutočného stavu, a

správny súd nemal za preukázané vybočenie z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Ďalším zákonným predpokladom, ktorý musí byť splnený pri rozhodovaní o prepustení policajta z PZ je, že by jeho ponechanie v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Tento záujem identifikoval žalovaný v potrebe dôsledného dodržiavania služobnej disciplíny a všeobecne záväzných právnych predpisov všetkými príslušníkmi PZ, na ich čestnosti a na upevňovaní dôvery občanov v PZ. Žalovaný ďalej konštatoval, že je nezlučiteľné s dôležitými záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere príslušníka PZ zotrval policajt, ktorý aj napriek tomu, že bol oboznámený so sprísnenými opatreniami na zvýšenie disciplíny príslušníkov PZ, pri vykonávaní dozoru nad osobami umiestnenými v celách policajného zaistenia, tieto opatrenia úmyselne porušil. Opätovne odvolací súd zdôrazňuje, že je vecou správnej úvahy správneho orgánu vymedziť tento neurčitý pojem a pokiaľ sa nevymyká zo zákonných medzí do takéhoto vymedzenia nezasahovať. Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že záver o jeho úmyselnom konaní nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko jeho úmyselné porušenie opatrení bolo preukázané jeho konaním, ktoré bolo vedomé, chcené, zámerne (ako synonymom slova úmyselné), v rozpore so služobnými povinnosťami a zloženou prisahou a ktoré žalobca nepoprel, vedomý si ich porušení. V súvislosti s námietkou ohľadne potreby zohľadnenia doterajšej služobnej činnosti žalobcu, sa odvolací súd stotožňuje s názorom žalovaného prezentovaným v jeho vyjadrení k odvolaniu o tom, že aktívne plnenie uložených úloh policajtom je základnou služobnou povinnosťou každého policajta, a to počas celej doby príslušnosti k PZ, čo vyplýva priamo z ustanovenia § 48 ods. 3 zákona. Okrem iného aktívne a svedomité plnenie uložených úloh nie je a nemôže byť ospravedlnením pre protiprávne konanie, ktorého sa žalobca dopustil. Za stavu, že zákon č. 73/1998 Z. z. v ust. § 192 ods. 1 písm. e/ neobsahuje poľahčujúce hľadiská pre miernejšie posúdenie porušenia služobnej prisahy, nepochybil služobný orgán, ak za danej situácie nepovažoval za rozhodujúcu skutočnosť, že žalobca si doposiaľ riadne plnil svoje povinnosti a nebol disciplinárne stíhaný (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 8Sžo 373/2009).

Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní vo všeobecnej rovine namietal porušenie garantovanej rovnosti občanov pred zákonom - keď v obdobných, ale aj iných pracovnoprávných vzťahoch občanov voči štátu, v štátnej službe neboli vyvedené také extrémne prísne dôsledky, ktoré prípady sú verejne známe, nakoľko boli publikované masmédiami - podľa názoru odvolacieho súdu táto námietka je neopodstatnená. Článok 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky upravuje ústavnoprocený princíp rovnosti účastníkov v konaní pred orgánom súdnej alebo inej právnej ochrany. „Zásada rovnosti je jedna z hlavných právnych záruk spravodlivej súdnej ochrany subjektívnych práv, ktoré zabezpečujú rovnaké možnosti na uplatnenie ich hmotnoprávných a procesných práv (čl. 1, 25 a 37 Listiny základných práv a slobôd, čl. 12 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky). Touto zásadou sa teda spravujú vzťahy účastníkov v konaní, v ktorom uplatňujú ústavné právo na súdnu, ale aj inú právnu ochranu. Ide teda výlučne o rovnosť účastníkov v procesnoprávných vzťahoch, či už v súdnom, správnom, rozhodcovskom konaní a podobne“ (pozri ÚS PL 4/96).

Podľa Ústavného súdu SR „zmyslom procesných garancií vyplývajúcich z ustanovení čl. 47 ods. 3 a z čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a z čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je zabezpečiť, aby bola účastníkovi konania, na ktoré sa tieto garancie vzťahujú, poskytnutá zo strany príslušného orgánu verejnej moci rozumná a dostatočná možnosť uplatniť svoj vplyv na priebeh a výsledok konania využitím svojich procesných práv za podmienok, ktoré ho nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s druhým účastníkom konania. Ak procesný postup orgánu verejnej moci objektívne poskytol účastníkovi konania priestor uplatniť tieto procesné práva, no ten ich bez dôvodu hodného osobitného zreteľa nevyužil (prípadne nevyužil v plnom rozsahu), nemožno dospieť k záveru, že došlo k porušeniu jeho základných práv na súdnu ochranu, na rovnosť v konaní alebo na prerokovanie veci v jeho prítomnosti, prípadne k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie“ (pozri III. ÚS 153/07). V predmetnej veci nebolo zo strany odvolacieho súdu zistené, že by bola žalobcovi v konaní o jeho prepustení zo služobného pomeru upretá realizácia jeho procesných práv a okrem iného vychádzajúc zo zmyslu uvedených garancií sa má za to, že v konaní sa bude jednať o pluralitu účastníkov konania, čo v danom prípade splnené nebolo, keďže účastníkom konania bol iba žalobca. V širšom ponímaní ochrany by bolo dôvodné uvedené namietkať za situácie, pokiaľ by v predmetnom konaní neboli poskytnuté rovnaké možnosti na uplatnenie hmotnoprávných a procesných práv žalobcu,

ktoré v konečnom dôsledku mali výrazne pozitívnejší vplyv na konečné rozhodnutie orgánu verejnej moci v porovnaní s rozhodnutím vo veci v ktorej sa porušenie tejto zásady namieta. Žalobca však porušenie uvedenej ústavnej zásady namietal veľmi všeobecne bez konkrétneho označenia konania v ktorom, v porovnaní s predmetnou vecou, bolo vychádzajúc z tých istých skutkových okolností rozhodnuté v prospech policajta, a preto na túto jeho námietku nebolo možné prihliadnuť. Odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne nové právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil a s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.